

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: P. K.**, zastoupen JUDr. Stanislavem Pavelkou, advokátem, se sídlem Libická 1832/5, Praha 3, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 Cad 73/2004 - 44 ze dne 7. 2. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba, jíž napadal rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2004, č. j. MHMP SOC:108096/04, jako orgánu II. stupně, jenž zpřesnil výrok rozhodnutí Úřadu městské části Praha 18 ze dne 13. 7. 2004, č. j. 1040/04, kterým stěžovateli byly odejmuty mimořádné výhody II. stupně a přiznány mimořádné výhody I. stupně.

Městský soud zdůvodnil odmítnutí žaloby poukazem na § 34 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1988 Sb., podle něhož obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhoduje o přiznání mimořádných výhod občanům těžce zdravotně postiženým podle § 86 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. Dle § 56c písm. a) zák. č. 114/1988 Sb. jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanů těžce zdravotně postižených podle § 34 odst. 1 písm. a) - e) téhož zákona. Přezkum správního

rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto dle § 56c písm. a) zák. č. 114/1988 Sb. je tedy vyloučen. Proto stěžovatelovu žalobu podle § 68 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle opakuje skutečnosti zmíněné v odůvodnění napadeného usnesení a dále uvádí, že se soud nevypořádal s jeho podáním - dodatkem k žalobě, doručeným soudu 24. 1. 2005. Rovněž namítá, že pokud Městský soud v Praze žalobu odmítl jako nepřipustnou, neměl v té věci vůbec jednat, neměl se usnášet a měl věc postoupit soudu věcně a místně příslušnému. Protože tak neučinil, poškodil stěžovatele a porušil (blíže nespecifikovaná) ustanovení občanského soudního řádu, soudního řádu správního, Ústavy ČR a Listiny základních práv a svobod. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu, který by věc postoupil věcně a místně příslušnému Obvodnímu soudu pro Prahu 9.

Žalovaný Magistrát hl. města Prahy ke kasační stížnosti uvedl, že napadené usnesení městského soudu bylo vydáno zcela v souladu s právními předpisy. Důvody uváděné stěžovatelem nemají na jeho zákonnost žádný vliv. Proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Kasační stížnost je podána osobu oprávněnou, která disponuje potřebným právním zastoupením, byla podána včas; Nejvyšší správní soud ji proto projednal vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a shledal, že není důvodná - přitom se nejprve musel vyrovnat s otázkou, zda lze kasační stížnost věcně projednat, a zda je tedy přípustnou. Nepřipustnou by mohla být, pokud by se opírala jen o jiné důvody, než které připouští § 103 s. ř. s. (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatel napadá usnesení městského soudu, kterým byla jeho žaloba vůči správnímu aktu odmítnuta jako nepřipustná; je-li kasační stížnosti napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přichází z povahy věci pro stěžovatele v úvahu pouze kasační důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Kasační stížnost tedy musí směřovat proti důvodům, o které opřel svůj výrok městský soud a uvedl je v odůvodnění svého rozhodnutí. Pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spadají veškeré skutečnosti, které mohly vést k vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby, tedy případné nesprávné právní posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení či jeho procesní pochybení (takto již Nejvyšší správní soud judikoval například ve věci publikované pod č. 427/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na obsah stěžovatelových námitek připustil kasační stížnost k projednání jako přípustnou, a to z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného usnesení spočívající v tom, že městský soud se měl vypořádat s doplněním žaloby a následně věc postoupit soudu věcně a místně příslušnému.

O přípustné námitce, která by mohla být důvodnou, pokud by městský soud použil na věc nedopadající právní normy, anebo normy sice přílehlavé, leč jejich interpretace by nebyla pro Nejvyšší správní soud akceptovatelná, usoudil Nejvyšší správní soud takto:

Předpisy ústavního pořádku vynucují, aby bylo soudem přezkoumatelné každé rozhodnutí správního orgánu, které se dotýká základních práv a svobod (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Listina základních práv a svobod negarantuje na úrovni ústavního práva v kapitole hospodářských a sociálních práv jakékoli výhody pro osoby se zdravotním postižením, jež jsou obsahem tzv. mimořádných výhod. Listina základních práv a svobod garantuje osobám se zdravotním postižením právo na zvýšenou ochranu zdraví při práci a zvláštní pracovní podmínky, stejně jako zvláštní ochranu v pracovních vztazích

a při přípravě na povolání (čl. 29 Listiny základních práv a svobod). Takové právo nelze vyhledat ani v mezinárodních smlouvách o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána. Mimořádné výhody pro osoby se zdravotním postižením (zejména v dopravě nebo při potřebě průvodce) jsou součástí subsystému sociální péče, který je upraven v zákoně č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, pokud jde o mimořádné výhody je právní úprava obsažena v § 73 odst. 6 písm. j) a v § 86 odst. 2 cit. zákona a dále v § 31 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon č. 114/1988 Sb. Z předpisů ústavního pořádku tedy neplyne právo na takovátto zvýhodnění a Listina základních práv a svobod proto umožňuje, aby rozhodnutí, která se nedotýkají základních práv a svobod byla ze soudního přezkumu vyloučena. Pokud jde o přiznávání mimořádných výhod osobám se zdravotním postižením, městský soud nepochybil, pokud se opřel ve svém rozhodnutí o § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení, jenž stanoví (ve znění zákona č. 151/2002 Sb. od 1. 1. 2003), že ze soudního přezkumu jsou mimo jiné vyloučena rozhodnutí o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým. Platí pak, že ze soudního přezkumu jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon (§ 70 písm. f/ s. ř. s.).

Nepřípustnou je pak žaloba tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je podle s. ř. s. nebo zvláštního zákona z přezkumu vyloučeno (§ 68 písm. e/ s. ř. s.), nepřípustnou žalobu soud odmítne (§ 46 písm. d/ s. ř. s.).

Sám stěžovatel se pak ve svých námitkách dostává do rozporu, neboť na jednu stranu poukazuje na to, že soud nezohlednil jím zaslané doplnění žaloby, tedy rozsudek Městského soudu v Praze v jiné jeho věci (odnětí plného invalidního důchodu), ale zároveň tvrdí, že k projednání nyní posuzované žaloby by měl být příslušný Obvodní soud pro Prahu 9. Z výše uvedeného je při tom zcela zřejmé, že rozhodnutí o mimořádných výhodách těžce zdravotně postižených osob je ze soudního přezkumu zcela vyloučeno. Na zákonnost napadeného usnesení proto nemá vliv, že se městský soud nijak nevyjádřil k doplnění žaloby. Městský soud tedy postupoval správně, pokud žalobu napadající rozhodnutí o nepřiznání mimořádných výhod odmítl jako nepřípustnou.

Poněvadž Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, to by příslušelo obecně úspěšnému žalovanému; ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. však ani za těchto okolností právo žalovanému na náhradu nákladů řízení nepřiznává (odst. 1 neplatí, pokud by právo mělo být přiznáno správnímu orgánu ve věcech sociální péče).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

